

n-ai, mână,

Mariana Fulger

n-ai albastrul tău
să dai viață anemonelor de pădure
întoarce în gând din lumea de pruncie
n-aveți pașilor cum să parcurgeți
dealurile și văile care înfloreau
cum în poveste înlăturând frig și foame
lungi pagini de timp și pagini de lut
s-au amestecat cum o carte
în care s-a rătăcit însuși scrisul
și și-a căutat apoi ieșire
sau o renunțare pentru alt scris
altă carte cu altă copertă să stea în lumină
n-ai, inimă, n-ai putere să mergi înapoi
mai târziu, unde mama scumpa
urcă împreună cu tine pe drumul peste trecut
cu puținul ei timp rămas
și cu zâmbet și privire de copil
nu, nu se mai poate viu
coperta a coborât, iar,
dar cine spune că e viu
numai ce avem puterea să atingem real
în acest viu al sufletului meu
tu, mamă, unică, neschimbabilă
ești pe toate filele și vei rămâne
vei rămâne mereu

— Copyright Mariana Fulger